

1.

ČTVRTEK 6. PROSINCE 2018

Příliš pozdě, než aby se vyhnula nízké větvi. Sarah nedbala na bolest, kterou ucítila na tváři, sebrala veškerou energii, nadechla se a přeskočila dva velké kameny. Třikrát vydechla, než dosáhla vrcholu skalnatého výběžku, a pak rychle běžela dál. Vlasy svázané do copu jí bušily do týlu.

Přesunula se na vyšlapanou stezku klikací se mezi stromy. Krátce se ohlédla přes rameno. Přesně v tu chvíli se na skalnatém svahu objevil muž a zadíval se na ni. Instinktivně sáhla na bok pro pistoli, ale pak pokračovala v útěku.

Stezka stoupala k nejvyššímu bodu ostrova. Sarah oslnily stříbrné paprsky zapadajícího slunce. Před oslepujícím světlem a před nízkými větvemi, kterým se nedokázala vyhýbat, si předloktím zakryla oči. Uslyšela nepravidelné šustění suchého listí pod nohama. Prohrála, muž jí byl v patách.

Málem začala prosit srdce, aby zrychlilo její nohy, ale ostrov byl příliš malý na to, aby muže dokázala definitivně setřást. Zkusí využít momentu překvapení. Ve chvíli, kdy k ní natahoval ruku, se sklonila, otočila, chytila ho za paži a strhla na zem.

Hruď se jí zvedala v pravidelném rytmu. Výhružně se na něj podívala a potom se usmála. Koutky rtů se jí posměšně zvedly.

Christopherovi bylo ve sportovním oblečení strašné horko. Dech mu vyrážel z hrdla s pravidelností kovářského měchu. Zmohl se jen

na přikývnutí na znamení prohry a pak ukázal Sarah, aby si lehla vedle něj.

Opřela si ruku v bok a odmítavě zavrtěla hlavou.

„Jsme v Norsku, miláčku. Tady není mírná zima jako u vás ve Francii. Když zůstaneme ležet na zemi, zmrzneme.“

Christopher souhlasně přikývl, ale stejně mu trvalo pár vteřin, než se vzpamatoval.

Sarah si chvíli vychutnávala pohled na jeho porážku a pak se vyšvihla na plácek na skalisku. Z nejvyššího bodu ostrova se jí otevřel nádherný pohled. Ostrůvek Grimsøya, na který se přestěhovali minulý týden, se dal pěšky přejít za míň než deset minut. Stálo tu asi jen pětáctřicet domů, schovaných před zvědavými pohledy v husté vegetaci mezi smrky. U skalnatého pobřeží zahlédla ve zpěněné vodě pár motorových člunů kotvicích u pontonů. Člun byl jediný způsob, jak se z Osla na ostrov dostat. Ačkoli cesta lodí netrvala ani deset minut, Sarah se tu cítila daleko od civilizace. V této zelené rezervaci, kde se na loukách páslo několik koní a kde se veškerá fauna omezovala už jen na srnce a lišky, si připadala jako trosečník, jenž z vlastní vůle zůstal opuštěný v Nové zemi, přestože necelé dva kilometry vzdušnou čarou tepal život v centru hlavního města.

Chvílemi pohlédla směrem k zálivu, kde se v popelavých vodách Oslofjordu občas dotkla hladiny hřbetní ploutev kosatky. Ale v podvečer rodící se zimy pouze stékaly na mořskou plochu poslední sluneční paprsky jako zlaté kapky.

Sarah se nechala oslnit jantarovými odlesky a zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu. Nikdy v životě by si nepomyslela, že najde takový klid. Za dva měsíce oslaví čtyřicáté narozeniny a hluboko v sobě věděla, že až do smrti dokáže žít po boku jediného muže, který jí vrátil víru v manželství, a vlastně i víru v život.

Začal foukat vítr a zvedl na Severním moři vlny. Kolem zaskřípaly kmeny stromů. Ten zvuk zakryl tichý tón mobilu, který jí zavibroval v kapse.

„Připravený?“ vykřikla a seskočila ze skály. „Tak poběž! Ještě musíme vybalit pár krabic!“

Christopher se ani nepohnul. Pořád popadal dech.

Podala mu ruku a navzdory své drobné postavě mu pomohla vstát.

Jejich obličej se ocitly naproti sobě a on si ji pečlivě prohlédl, jako kdyby ji viděl poprvé. Díky běhu její obvykle slonovinově bílá tvář zrůžověla a na pokožce se objevil závoj potu. Kolem jejích ledově modrých očí zářily pihy jako oranžové flitry. Její upřený pohled, který vyváděl z míry každého, kdo se s ní potkal, byl pro něj plný něhy a hlubokého příslibu.

To na ní ostatně miloval nejvíc. Tu schopnost přejít od profesionálního odstupu k nekonečnému žáru v soukromí.

S pohledem upřeným na její ještě se chvějící rty ji políbil. Sarah ho pohládila po tváři a vychutnávala si přitom škrábání několika-denního strniště. Christopher ji najednou odstrčil a začal se dusit.

Zlomil se ve dví, rukama se opřel o stehna a pokoušel se nadechnout.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se znepokojeně Sarah.

„Jo... jo... já... já... nemám ani tolik kyslíku... abych tě políbil.“

Sarah se dala do smíchu. Christopher se se zahanbeným výrazem taky zasmál, ale pak se svalil na zem.

„Kašlu na to! Mám místo půlek dva nanuky... ale už nemůžu!“

Sarah to vzdala a posadila se vedle něj. Nevzpomínala si, že by se s nějakým mužem, s nímž v posledních deseti letech chodila, tak nasmála. Plánovali, že založí rodinu. Koupili starý byt, který rekonstruovali, a prošli těmi nejhoršími vyšetřeními, když se začali snažit o dítě. Když o tom přemýšlela, uvědomovala si, že s Christopherem

dokáže více méně kontrolovat svou složitou povahu. Jako kdyby se podvědomě snažila připodobnit obrazu, který si o ní udělal, nebo aspoň modelu manželství, který od nich očekával.

Vychutnávala si s ním ten prostý pocit, který dával smysl celému jejímu životu. Cítit se svobodná a milovaná.

Pobaveně ho pozorovala.

„Varuju tě, kdybys omdlel chladem, ani bych ti nemohla dát dýchání z úst do úst, vzhledem k tomu, jak popadáš dech.“

„Vědí lidi, se kterými pracuješ, jaký máš smysl pro humor? Nevědí, ale bylo by zajímavé sledovat jejich reakci.“

Sarah se s rozpačitým výrazem usmála a sklopila hlavu.

„Každému, co jeho jest.“

„Ano, já vím, a taky vím, že máš pravdu. Ale jsem tak šťastný, když jsem s tebou, že někdy toužím, aby všichni viděli, jaká neuvěřitelná žena jsi. Chci říct, že jsi výjimečná dokonce i mimo práci.“

Sarah uvolnila vlasy, které jí vytvořily na ramenou něco jako rezaovou oponu, a pak položila hlavu Christopherovi na rameno.

„Jediné, na čem skutečně záleží, jsi ty, Simon, moje rodina a oběti, jejichž vrahy musím najít. Co si myslí ostatní, není vůbec důležité.“

Christopher kývnutím hlavy přisvědčil a na chvíli se pohledem zastavil u spáleniny kolem jejího pravého oka a na začínajících vráskách, které se jí táhly po čele, a kdyby to dokázaly, mohly by promluvit o závažnosti všech jejích případů.

„Mimochodem, když mluvíš o obětech, zdálo se mi to, nebo jsi sáhla po pistoli, když jsem se objevil na kopci?“

Sarah zahnila vlnu znepokojivých myšlenek, které jí najednou začaly vířit v hlavě, a odpověděla žertovným tónem:

„Ne, nezdálo. Kdybych chtěla, střelila bych tě sem,“ odpověděla a dotkla se prstem jeho hrudi v místě, kde se nacházelo srdce. „Pak

sem,“ dodala a položila mu prst na rty, „a ještě sem,“ a pohládila ho po zátylku.

Christopher ucítil vzrušující zachvění, které mu proběhlo tělem, pokaždé když se ho dotkla.

„Dobrá, myslím, že už jsem ten dech popadl.“

Sarah podezřívavě nakrčila obočí.

„Ukaž, podívám se a řeknu ti, jestli jsi naživu.“

Christopher přiblížil rty k jejím ústům, ale pak se znovu zarazil.

„Co je zase?“ zašeptala.

„Někdo nás pozoruje...“

Christophera překvapilo, jak Sarah zpozorněla.

„Počkej, neboj. Je těsně za tebou. Pomalu se otoč.“

Sarah se opatrně obrátila.

Uprostřed stezky, asi deset metrů od nich stál srnec, jakoby přimrzlý na místě. Čenich zvedal směrem k nim a uši měl vztyčené jako radary. Znepokojeně je pozoroval.

„Myslím, že žárlí,“ zašeptal Christopher. „Jak se řekne srnec norský?“

„Radyr...“

„Fajn, takže kamaráde radyre, Sarah nemá ráda chlupaté typy. Vrať se, až se oholíš, ale pak ti zase nezaručuji, že tě neodnese vítr. A s ní to stejně nebudeš mít jednoduché...“

Srnec je pozoroval a s předstíranou lhostejností přitom uždíboval trávu. Pak pokračoval v cestě a zmizel mezi stromy.

„Myslíš, že když budeš vědět, jak se řekne srnec, pomůže ti to sehnat práci v nějakých norských novinách?“

„Už ti to můžu oznámit oficiálně. Práci jsem sehnal.“

„Cože? Někde tě přijali? Proč jsi mi nic neřekl?“

„Potvrdili mi to esemeskou chvilku předtím, než jsi vyběhla jako gepard.“

„Ale to je skvělé! Kde budeš pracovat?“

„V týdeníku *Morgenbladet*.“

„Super! Pán bude mezi intelektuály... mezi lidmi, kteří mají čas přemýšlet. Jsem tak ráda!“

Sarah Christophera objala a přitiskla k sobě. Byla šťastná, když viděla, jak se v její zemi pomalu integruje.

„Ale co tam budeš dělat? Tedy chci říct, že neumíš norský.“

„Vzhledem k tomu, že model vaší společnosti je naprosto odlišný od naší, navrhl jsem jim, že srovnám Francii s Norskem, co se týče školství, jídla, politiky i vztahů mezi ženami a muži.“

„Budeš perfektní! Je pravda, že slovo *radyr* ti bude hodně užitečné, až budeš popisovat rozdíly mezi francouzskými a norskými lovci.“

Sarah vrhla na Christophera vyzývavý pohled. Christopher se usmál, ale vzápětí zvažněl.

„Víš, naučil jsem se i jiná slova.“

„Jako která?“

„Například bych ti moc rád řekl ‚miluji tě‘ norský. Jenomže zní mi to tak bizarně, jako kdybych ti nadával.“

„Jen do toho, vynadej mi.“

Bříškem palce otřel Christopher krev kolem šrámu, který Sarah zanechalo na tváři švihnutí větve. Pak vážavým hlasem, který se mu třásl víc, než chtěl, řekl:

„*Aig elkardèg...*“

Sarah sevřela rty. Napůl se jí chtělo šileně smát a napůl ji to dojalo.

Schoulila se mu do náruče a hlavu mu položila na prsa. Údery jeho srdce ji znervózněly ještě víc. Tlouklo pořád tak silně, jako kdyby ještě běžel. Když chvíli poslouchala to divoké a zároveň naprosto evidentní bušení, zvedla k němu oči.

„*Jeg vil ha et barn med deg.*“

„Cože?“

„Pojď, vrátíme se. Mám docela ráda nanuky, ale nijak netoužím se v jeden proměnit.“

„Sarah, co jsi mi to řekla?“

„Vygoogli si to.“

Už se málem rozběhla, když se najednou, podobně jako srnec, zastavila a zvedla ruku, aby si zjedнала ticho.

„Co je? Chceš na mě vyzkoušet můj fór?“

Neodpověděla. Věděl, že nesmí naléhat. Zažívala se k nebi, ochromenému šedivým závojem přicházející noci. Znovu se zvedl vítr a vypadalo to, jako kdyby se spadáním listů začala pohybovat nějaká neviditelná ruka. Ozýval se strašidelný šustot.

„Poslouchej,“ zamumlala Sarah.

Christopher slyšel jen vlnobití, do něhož se mísilo sténání větru ve větvích.

Sarah prstem ukázala daleko na obzor. Uteklo pár vteřin a uslyšel to i on.

Vrčení rotoru, nejprve jen tiché, které se však rychle blížilo. Pak se mezi stromy na východě směrem od Osla objevila velká silueta. Evidentně letěla směrem k ostrovu. Blížící se noc nedovolila přesně rozeznat barvy a tvary. Pohled přitahovaly pouze dva reflektory zářící rudým světlem.

„Proč ses zastavila? Vždyť je to jen helikoptéra.“

„Jenomže helikoptéry nemají povolení létat tak blízko ostrova...“

Ale ve skutečnosti ji zaskočil jiný detail. Měla pocit, že rozeznává vojenský model. A přítomnost takového stroje v těchto místech nedávala žádný smysl.

Christopher pochopil, že se Sarah odtud nepohne, dokud nezjistí, o co jde. Naučil se respektovat její instinkty, bez nichž by nebyl na světě ani on, ani jejich adoptivní syn Simon.

Nervózně tedy čekal, až je helikoptéra přeletí a zmizí.

Stroj se na pozadí nebe zvětšil a hukot jeho vrtulí jako kdyby mu rozechvíval hrud'. Pak už neexistovalo nic než letící masa, jejíž zvuk připomínal kulomet.

Sarah cítila, jak se jí zrychlil tep. Něco tu nehrálo. Helikoptéra zpomalila, a nakonec se zastavila přímo nad ostrovem. Větve stromů se ohnuly pod proudem větru a poslední listí, které ještě viselo na stromech, vyděšeně létalo kolem.

„Sarah, co se děje?“ vykřikl Christopher co nejhlasitěji, aby ho bylo vůbec slyšet v ohlušujícím hluku vrtulí.

Sarah poletovaly vlasy před očima. Nedokázala je odtrhnout od stroje, který začal klesat.

„Jsou nad naším domem!“ zařval Christopher. „Kdo to je? Co nám chce? Simon je tam sám!“

Popadl Sarah za ruku a chtěl, aby se spolu rozběhli k domu, ale ona nedokázala udělat ani krok. Ještě pořád nemohla rozeznat znak na helikoptéře, podle něhož by ji mohla identifikovat, ale s naprostou jistotou poznala typický zvuk čtyř lopatek otáčejících se vzduchem. Nebyl tak silný a ostrý jako u jiných helikoptér a prozrazoval, o jaký model se jedná. S turistikou neměl nic společného. Bylo to absurdní.

NH90.

Helikoptéra norských speciálních jednotek.